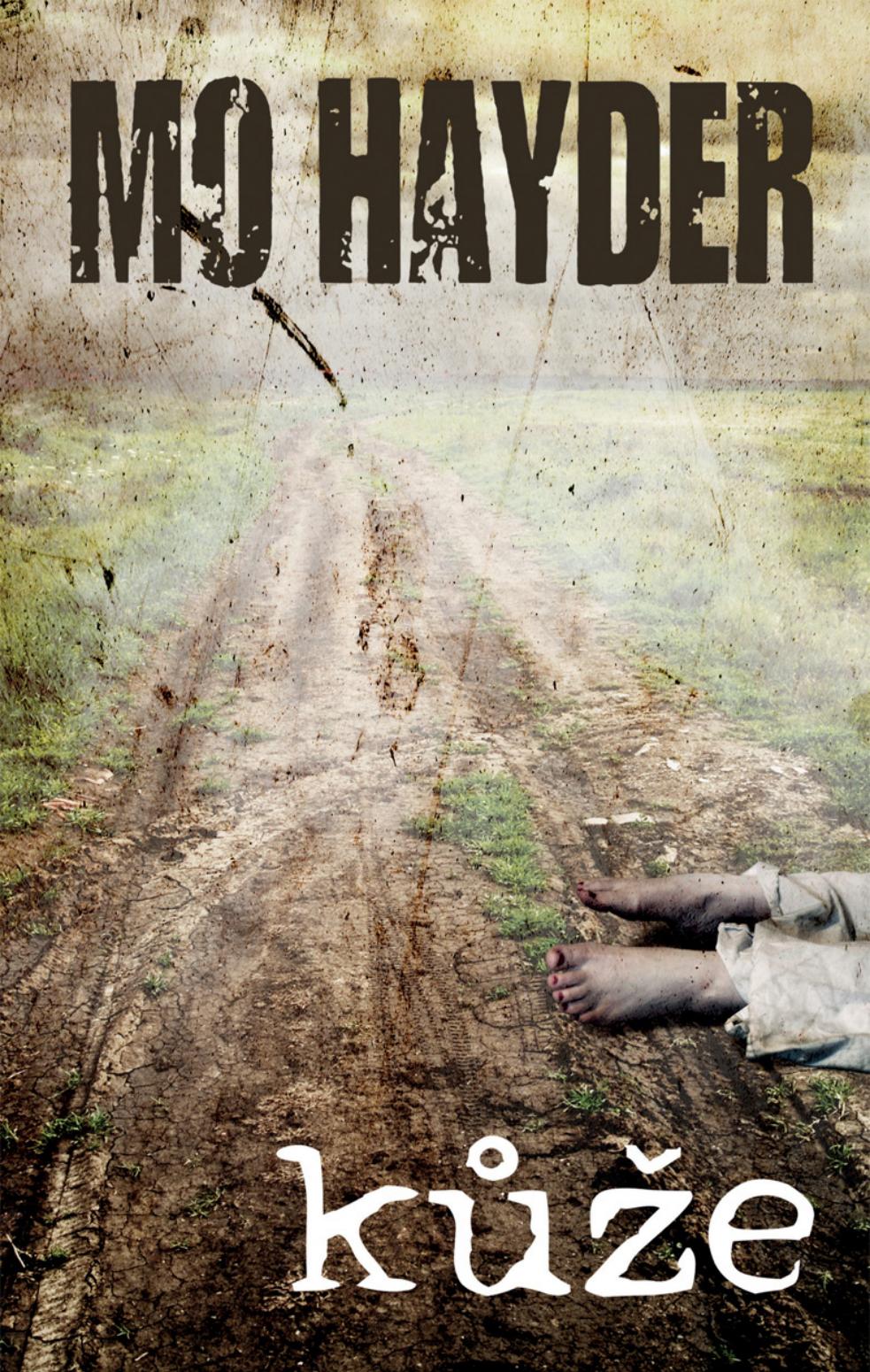

The background is a heavily distressed and textured surface, possibly a piece of old film or a weathered wall. It features a faded, sepia-toned landscape with a path leading into the distance. In the lower right foreground, the feet of a person lying down are visible, wearing light-colored, worn-out clothing. The overall tone is gritty and somber.

MO HAYDER

kůže

MO HAYDER

kůže

2015

Copyright © 2009 by Mo Hayder
Translation © 2015 by Jiří Kobělka
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SKIN,
vydaného nakladatelstvím Transworld Publishers, Londýn 2009,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pušová
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2015

ISBN 978-80-7498-064-0

Kapitola 1

Lidská kůže je orgán. Je to největší orgán lidského těla, který se skládá z pokožky, škóry a podkožního vaziva. Pokud by se odstranila a v neporušeném stavu rozprostřela, zaujímalaby plochu necelých dvou metrů čtverečních. A díky uloženým bílkovinám a tukovým buňkám má i slušnou váhu. Kůže zdravého dospělého muže váží podle jeho velikosti deset až patnáct kilogramů. Tedy tolik co velké batole.

Naopak kůže ženy váží o něco méně a také má menší celkovou plochu.

Většinu mužů středního věku – včetně těch, kteří žijí sami v odlehlých končinách hrabství Somerset – by ani nenapadlo zabývat se otázkou, jak by asi vypadala žena bez kůže. Stejně tak by neměli důvod představovat si, jak by vypadala ženská kůže, kdyby se natáhla a připíchla k pracovní lavici.

Většina mužů však není jako tento.

Tento muž je úplně jiným typem člověka.

Kapitola 2

Hluboko v deštěm zmáčené Mendipské vrchovině leží osm zaplavených vápencových lomů. Jsou situované ve tvaru podkovy, dávno se v nich netěží a původní majitelé jim dali čísla od jedničky do osmičky. Lom číslo osm, který se nachází na jihovýchodním okraji, se téměř dotýká soustavy jeskyní a chodeb pronikajících hluboko do země, kterým místní lidé říkají Elfské jeskyně. Podle zdejších legend vedou z tohoto jeskynního systému tajné průchody do starořímských olovených dolů a elfové z jeskyní využívali za dávných dob tyto tunely jako únikové trasy. Někteří lidé dokonce tvrdí, že kvůli spoustě odstřelů provedených ve dvacátém století dnes tunely ústí přímo do zatopených lomů.

Seržantka „Blecha“ Marleyová, velitelka Vodní pátrací jednotky hrabství Avon a Somerset, se krátce po čtvrté hodině jednoho jasného květnového odpoledne tiše ponořila do lomu číslo osm. Na žádné tajné vchody nemyslela. Nehledala otvory v zatopené skalní stěně. Myslela jen na ženu, která se už tři dny pohřešuje. Ta žena se jmenovala Lucy Mahoneyová a experti na povrchu se domnívali, že její mrtvola by mohla ležet tady dole, kdesi v hlubinách tohoto rozlehlého vodního areálu, zkroucená ve vodním plevelu vyrůstajícím ze skalního podloží.

Blecha sestoupila do deseti metrů a přejela sanicí ze strany na stranu, aby vyrovnala tlak v uších. V této hloubce měla voda přízračnou, téměř benzinově namodralou barvu – když Blecha máchla ploutvemi, rozvířila v ní nejjemnější částčky mléčně zbarveného vápencového prachu. Ideální. Obvykle se potápěla ve vodách s nulovou viditelností, kde si člověk připadal, že plave v mýdle, protože musel všechno dělat po hmatu – tady ovšem viděla nejméně tři metry před sebe. Vzdálila se od místa ponoru a přidržovala se stěny lomu, až se tlak na svazek kabelů vyrovnal. Viděla každý detail, každou vodní rostlinu s listy povlávajícími v drobném víru, každý balvan spadnuvší z lomu na dno. Viděla všechna místa, na nichž by mohlo spočívat lidské tělo.

„Seržantko?“ promluvil do mikrofonu policejní konstábl Wellard, který fungoval jako její asistent na povrchu. Jeho hlas jí zněl v uchu tak zřetelně, jako by stál přímo vedle ní. „Vidiš něco?“

„Ano,“ zamumlala Blecha. „Vidím do budoucnosti.“

„Cože?“

„Vidím do budoucnosti, Wellarde. Vidím sebe, jak se za hodinu celá promrzlá vynořuju na hladinu. A vidím zklamání ve tvářích všech ostatních, když budu mít prázdné ruce.“

„Jak to?“

„Nevím. Prostě si myslím, že ona tu není. Nezapadá mi to do scénáře. Jak dlouho už se pohřešuje?“

„Dva a půl dne.“

„A co její auto? Kde parkovalo?“

„Asi kilometr odtud. Na silnici B3135.“

„Trpěla podle vyšetřovatelů depresemi?“

„Když její bývalý ohlásil, že se pohřešuje, důkladně ho vypovídali. Trval na tom, že deprese neměla.“

„A nic jiného ji s tímhle lomem nespojuje? Žádný spojovací článek u ní nenašli? Nikdy předtím tady nebyla?“

„Ne.“

Blecha mávala ploutvemi dál a „pupeční šňůra“ – svazek přírodních kabelů zajišťujících její dýchání a spojení s povrchem – se jemně odvíjel za ní. Lom číslo osm byl notoricky známým místem sebevrahů. Snad proto se specialista na policejní pátrání Stuart Pearce nepřiklonil k názoru rodiny na duševní rozpoložení Lucy Mahoneyové. Snad proto zapíchl do mapy špendlík v tomto místě a pověřil jednotku pátráním v lomu. Anebo se možná chytal stébła. Blecha už měla se Stuartem Pearcem tu čest. Předpokládala, že platí druhá možnost.

„Uměla plavat, Wellarde? Zapomněla jsem se zeptat.“

„Jo. Byla dobrý plavec.“

„Takže jestli to byla sebevražda, musela se něčím zatížit. Batohem nebo něčím. Což znamená, že bude blíž u okraje srázu. Tohle kyvadlové pátrání provedem do vzdálenosti deseti metrů. Dál už určitě nebude. A pak se přesunem na druhou stranu lomu.“

„Totiž, seržantko, s tím bude problém. Jestli to chceš provést takhle, zavede tě to pod padesát metrů.“

Wellard znal schéma lomu. Také Blecha si ho na povrchu prostudovala. Když těžební společnost navrtávala horninu, aby ji mohla odstřelit, používala deset metrů dlouhé zálomové vrty. To znamenalo, že než se vypnula čerpadla a lom se nechal zaplavit, odstřeloval se po desetimetrových úsecích.

Na jednom konci měl hloubku dvacet až třicet metrů. Na druhém konci byl hlubší – dno se svažovalo do více než padesáti metrů. Pravidla Úřadu pro zdraví a bezpečnost práce přitom zněla jasně: žádný policejní potápěč nesmí sestoupit do hloubky přesahující padesát metrů. Nikdy.

„Seržantko? Slyšíš mě? Na konci tohotole úseku už budeš v padesáti metrech. Možná i hlouběji.“

Blecha si odkašlala. „Snědli jste všechen banánový chleba?“

„Co?“

Před odchodem do práce dnes Blecha upekla kolegům banánový chléb. Obvykle podobné věci nedělala. Šéfovala jim, ale nikdy jim nedělala kvočnu – koneckonců byla v týmu po Wellardovi druhá nejmladší. Ani se nedalo říct, že by ji pečení nějak zvlášť bavilo. Přiměl ji k tomu jiný důvod: její tým měl za sebou těžké, opravdu těžké období. Jeden z členů jednotky právě čerpal regenerační volno a dalo se předpokládat, že po tom, co počátkem týdne zažil, se už do týmu nevrátí. A pak tu byly její návaly rozmrzelosti: žít s nimi bylo v posledních dvou letech hotové utrpení. Blecha jim je musela čas od času něčím kompenzovat.

„Snědli jsme ho. Ale seržantko, některé kapsy jsou přes padesát metrů hluboké. Takové akce máme přenechávat těm maniakům z technických ponorů.“

„Za koho kopeš, Wellarde? Za nás, nebo za úřad pro zdraví?“

Ticho. Nebo spíš zvuk Wellardova tichého brblání. Starou pannu uměl Wellard dělat líp než kterýkoliv jiný člen týmu.. „No dobrá. Ale jestli do toho chceš jít, tak vypnu tenhle hla-

sový panel. Je tě slyšet v celém lomu, a navíc tu dneska máme vyhlídkový den.“

„O co jde?“

„Přijel se sem podívat jeden vůz dopraváků. Posadili se tamhle na ty cementové duny a zřejmě si dávají kafe.“

„Předpokládám, že mezi nima není ten pitomec pátrací poradce, nebo snad jo?“

„Zatím ne.“

„No to je hezký,“ pronesla Blecha sarkasticky. „Když někdo takhle zverbuje pátrací tým, pokládá se minimálně za slušný, aby sám vytáh zadek z postele a přijel.“

Zpomalila. Vepředu jí bránila v dalším postupu natažená síť. Oddělovala úsek lomu s padesátimetrovou a větší hloubkou, kde už byla voda tmavší a modřejší. A taky studenější. Terén lomu byl natolik zrádný, že v něm těžební firma raději nechala natáhnout síť, aby zabránila v přístupu rekreačním potápěčům, kteří sem někdy jezdili trénovat. Blecha ucho-pila síť, rozsvítila baterku a namířila ji na místo, kde se dno lomu prudce svažovalo.

S Pearcem se možná setkala jen jednou, ale úplně jí to stačilo. Nehodlala mu dát do ruky klacek. Byla odhodlaná dokončit pátrání, i kdyby to znamenalo porušit všechna profesionální pravidla a sestoupit do hloubky přesahující padesát metrů. Do betonu napravo od ní byla vyrytá slova porostlá řasou. *Pozor: hloubka přesahující padesát metrů. V tomto lomu se provádějí namátkové kontroly potápěčských počítačů. Nepreceňujte při ponoru své schopnosti.*

Ideální místo na zavěšení budíku, pomyslela si Blecha a dotkla se nápisu. Prostě si sundáš ze zápěstí potápěčský

počítač, pověšíš ho na jeden z hřebů a cestou zpátky si ho zase vezmeš. Žádná pozdější kontrola nepřijde na to, že ses spustila do víc než padesáti metrů, a povrchová jednotka nevytváří počítačový záznam ponoru. Tenhle trik používal její táta, když ještě žil. Jako extrémní potápěč neustále posouval hranice; potápěl se do takové hloubky, v jaké chtěl být on.

Vytáhla nůž, prořízla síť, opatrně si sundala počítač a pověsila ho na hřeb držící nápis. Rozsvítila baterku, vklouzla do prostoru za sítí a vydala se za kuzelem světla do temnoty.

Jakmile se směrová růžice kompasu pevně usadila na rysce označující severozápad, zamířila Blecha kolmo dolů. Kopírovala průběh skalního dna a udržovala od něj zhruba dvoumetrový odstup. Wellard za ní odvíjel pupeční šňůru. Plán lomu byl přesný – opravdu tu byla hloubka. Blecha pomalu sestupovala, nechávala se vést baterkou a v duchu počítala. Budík nechala nahoře, takže si musela čas strávený u dna i dekompresní zastávky stanovit z hlavy sama.

Napravo od ní se ve tmě cosi mihlo. Zprudka k tomu obrátila baterku, zastavila se a zůstala volně viset ve vodorovné poloze. V lomu číslo osm žádné ryby nežily. Byl už dlouhá léta zaplavený a těžební firma ho nikdy nenechala zarybnit. V okolí neprotékaly žádné řeky, takže tu pravděpodobně nežili ani raci. A tohle mihnutí navíc stejně nemohlo od ryby pocházet. Bylo to něco většího.

Srdce jí v hrudi dutě tepalo. Blecha udržovala pravidelný dech – kdyby dýchala příliš zhluboka, začala by stoupat k hladině, a příliš mělké dýchání by ji připravilo o vztlak. Tady dole se nic pohybovat nemělo a vlastně ani nemohlo:

v lomu neexistovalo žádné proudění. Všechno tu mělo být nehybné. Blecha začala plavat k místu, kde pohyb zahlédla.

„Seržantko?“ Wellard si na povrchu okamžitě všiml, že změnila směr. „Je všechno v pořádku?“

„Jo, jo. Dej mi ještě bar.“

Během jejího sestupu měl Wellard coby operátor panelu za úkol zvyšovat tlak vzduchu proudícího do její pupeční šňůry. Blecha se otočila, posvítla baterkou za sebe a pokusila se zjistit, jak daleko od ní zůstala síť. Pravděpodobně už sestoupila do hloubky zhruba sedmačtyřiceti metrů a stále klesala. Do hranice stanovené Úřadem pro zdraví a bezpečnost práce jí zbývaly jen tři metry. „Jo – zvyš mi to na šestnáct.“

„Šestnáct barů? To se dostaneš až...“

„Já vím, kam se dostanu. S tím si nemusíš lámat hlavu ty, ale já.“

Plavala dál a ruce teď měla natažené před sebe, protože si nebyla jistá, co tam je. Osmačtyřicet metrů, devětačtyřicet. Ocitla se v místě, kde zahlédla pohyb.

„Seržantko? Víš, v jaké jsi hloubce?“

„Prostě mě drž,“ zašeptala. „Pořádně mě drž.“

Obrátila baterku vzhůru a zvedla hlavu. Bylo to nepříjemné, protože se jí chtěla nadzvednout maska. Přitiskla si ji konečky prstů k obličejí, aby jí dovnitř nenatekla voda, a zadívala se do šumivého proudu bublin, který nad ní vytvářel dlouhý stříbrný sloupec vznášející se energicky k hladině – k hladině, která teď byla tak daleko, že ji Blecha neviděla. V tom sloupci něco je. Blecha si tím byla jistá. V tančící směsi temnoty a vzduchu plavalo vzhůru cosi tmavého. Otrásla se po celém těle. Nejsou to něčí bosá chodidla?

„Seržantko – to stačí. Už jsi přes padesát metrů. Slyšíš mě?“

„Hej, Wellarde,“ zašeptala Blecha a podívala se nad sebe k místu, kde se bubliny rozptylovaly a měnily se v paprscitou světlohru. Náhle všechno vypadalo, jak má. Lom byl prázdný. „Není tu ještě někdo?“

„Ještě někdo?“

„Jo,“ sykla Blecha, protože nechtěla působit ustrašeně. Doufala, že Wellard skutečně ztlumil komunikační panel. Nepřála si, aby se její hlas rozléhal přes vodní hladinu do celého lomu. „Nepotápí se tu někdo se mnou? Určitě bys ho viděl, jak leze do vody.“

Nastala chvíle ticha, chvíle váhání. A pak Wellardův lehce obezřetný hlas: „Šéfová? Víš, že už jsi hodně pod čarou, že jo? Možná je čas poslat ti tam zálohu.“

Seržant se obával narkózy neboli hloubkového opojení dusíkem. V této hloubce lze snadno podlehnout dezorientaci způsobené jedovatými účinky dusíku při vysokém tlaku – potápěč pak reaguje a přemýšlí podobně, jako by strávil celé odpoledne v hospodě. Halucinace tohoto typu přitom představují klasický projev hloubkového opojení. Blecha se znovu zadívala za bublinami. Bylo to něco tmavého, něco o velikosti vzrostlé želvy. Ale bez krunýře. Něco hladkého a neochlupeného, plného života a síly. A mělo to lidské nohy.

„Nejsem v narkóze, Wellarde, přísahám. Jsem úplně v pořádku. Prostě mě ujisti, že se tady dole nikdo další nepotápí. Nic víc.“

„Nikdo tam není. Stačí? A už za tebou posíláme zálohu.“

„Ne.“ Svazek kabelů se kdesi zadrhl o skalní převis nebo

výčnělek. Blecha podrážděně zvedla ramena a mávla pravou rukou, aby kabel uvolnila. Cítila, jak se pupeční šňůra snadno vymaňuje ze sevření skály. Opět byla volná. „Nikoho dalšího tu nepotřebuju. Stejně už jsem skoro hotová.“

Wellard měl samozřejmě pravdu. Jestli je to narkóza, měla by vystoupat výš. Ona však potřebovala ještě minutku, aby se ujistila, že všechno prohlédla, a tak se znovu obrátila do svislé polohy, čímž zároveň snížila tlak na masku, a namířila baterku před sebe. Asi deset metrů před ní se rýsovala spodní hrana lomu, styk dna se skalní stěnou. Blecha sestoupila tak hluboko, jak to šlo, a teď už o tom nemohlo být pochyb: Lucy Mahoneyová tady není. Fajn. Měla pravdu. Teď se může s radostí vynořit a poslat Pearceovi vzkaz, že se pletl.

Gumové ucpávky masky se jí pevně přitiskly na tvář. A zůstaly přisáté.

Blecha si po masce začala šmátrat. Pokusila se nadechnout. Místo vzduchu však přišlo jen těsnější přísátí ucpávek a dobře známý tlak pod hrudní kostí. Blecha znala ten pocit z výcvikových kurzů: do plic jí neproudil žádný vzduch. Pohrála si s bokem masky kousek nad pravým uchem. V tomhle problém nebude. Z hladiny jí sem normálně posílali vzduch – nemohl jí dojít. Ale čas od času se pupeční šňůra zachytila o přepínač pozitivního a negativního tlaku na masce a přísun vzduchu se přerušil. Dalo se to snadno vyřešit. Pokud člověk zůstane klidný. A zachová si nadhled.

S tlukoucím srdcem našla páčku přepínače tlaku, přecvakla ji směrem dolů a znovu se zkusila nadechnout. Její žebra se snažila, ale nerozšířila se. Rychle to zkusila ještě jednou.

Nic.

Páčka nahoru. Nic.

„Seržantko?“ Wellardův hlas zněl zpanikařeně. „Co se stalo? Co se děje?“

Blecha však neměla v plicích vzduch, takže nemohla odpovédět. Hlava jí třeštila, jako by jí natekla na dvojnásobnou velikost. Navíc měla pocit, že jí někdo stojí na prsou. Hlavu měla zvrácenou dozadu a ústa otevřená dokořán. Nahmatala blok s přepínači na boku své vesty a pokusila se přepnout zdroj vzduchu na záložní lahev.

„Seržantko? Otevřel jsem všechny ventily, ale vzduch někudy uniká. Máš tlak?“

Blecha věděla, co se teď nahoře děje. Záložní potápěč si právě narychlo nasazuje vybavení, zamotává se nervózními prsty do hadiček a na všechno zapomíná. Nohy se mu třesou jako rosol. Jenže k ní stejně nedorazí včas. Nezbyývají jí totiž minuty, nýbrž vteřiny.

Znovu toporně zašmátrala po bloku s přepínači. Nemohla ho najít. Hlava jí otékala a tuhla ještě víc. Končetiny jí ve vodě povlávaly.

„Budu tě muset vytáhnout, seržantko – musím předpokládat nejhorší.“

Blecha ho přestala poslouchat. Čas se zpomalil a následující události – Wellardovo zběsilé škubání za kabely ve snaze ji vytáhnout – jako by se odvíjely v jiném světě, na nějaké vzdálené planetě. Věděla, že její bezvládné tělo visí ve vodě propnuté jako luk. Cítila, jak její prsty ztrácejí kontakt s baterkou, ta lenivě padá dolů a přitom jí zlehka naráží do nohy. Nesnažila se ji zachytit.

Asi deset metrů od ní se z přítomí zjevilo cosi, co připom-

mínalo bílou medúzu. Vypadalo to jinak než předchozí halucinace; vzdouvala se a přízračně se pohupovala nahoru a dolů jako chomáč vlasů. Chvíli to vypadalo, že jen volně visí v prostoru a nechává se unášet neviditelnými proudy, jako by někam putovala – možná na dno –, ale pak se zastavila a začala pozorovat Blechu. Jako by ji zajímalo, co se děje. Jako by ji upoutal Blešin zápas.

Horní okraj útvaru se nadvzděl, zdánlivě se prodloužil a protáhl se do podlouhlého účesu. Blecha náhle pochopila, na co se dívá.

Máma.

Máma, která je už dva roky mrtvá. Dlouhé světlé vlasy, jež nosívala stažené do drdolu, se jí v přítmí zvedaly, vzdouvaly se a ovívaly jí tvář.

„Prober se, Blecho. Postarej se o sebe.“

Blecha neodpověděla. Nebyla toho schopna. V reálném světě se její tělo naklonilo na bok a cukalo sebou jako ryba s prasklým plynovým měchýřem.

„Postarej se o sebe.“

Máma se ve vodě otočila, zabrala drobnýma bílýma rukama a posunula tělo tak, že měla hlavu přímo u Blechy. Vlasy jí povlávaly na všechny strany a tenké bílé nohy se jí vznášely za tělem jako stébla. Znovu se posunula dopředu, až se její přívětivý bledý obličej ocitl přímo u Blechy, a položila jí ruce na ramena. „Poslouchej.“ Její hlas zněl ostře. „Prober se. Hned. A postarej se o sebe.“

Zatřásla s ní, a když Blecha nereagovala, sevřela jí ruku, uchopila jí prsty a přepnula páčku na bloku s přepínači do polohy SCUBA.

Do masky začal proudit vzduch. Plíce se okamžitě naplnily a hlava vystřelila dozadu. Do Blešiných očí proniklo světlo. Další nádech. Rozhodila ruce a zakašlala. Vzduch byl suchý, což ještě zhoršovalo pocit vyprahlosti v plicích. Po třetím panickém nádechu ucítila, jak se jí opět roztlouklo srdce a ve spáncích jí začíná tepat krvavé kladivo. A další nádech. Naslepo začala pohybovat končetinami a postupně srovnala polohu. Měřicí přístroje, hadičky a víčka ventilů kolem ní poletovaly jako chapadla. Wellard ji v návalu paniky vlekl po dně. Rozvířené bahno se kolem ní vzdouvalo jako kouř. Blecha dál schlíple visela v mléčné vodě a nechávala se táhnout podél stěny lomu.

Mami?

Kolem ní se však vířila voda, takže slyšela jen Wellardovo zběsilé ječení do komunikačního panelu: „Jsi tam, seržantko? Odpověz mi, prokristapána.“

„Nic mi není.“ Zakašlala. „Můžeš se mnou přestat orat.“

Wellard náhle povolil kabel a Blecha zůstala viset v prostoru. Vznášela se obličejem dolů, v jedné ruce stále držela páčku záložní lahve a upřeně hleděla do místa, kde se jí zjevila máma. Voda však zela prázdnotou. Byla to jen další halucinace.

Blecha se roztrásla. Nechybělo jí mnoho. Porušila pravidla úřadu pro zdraví, podělala nouzovou proceduru a celý tým slyšel, jak upadla do narkózy. Dokonce se přitom i počúrala. Cítila, jak jí moč stéká po vnitřní straně obleku.

Na tom však nezáleželo. Vůbec na tom nezáleželo. Byla naživu. Naživu. A hodlala už naživu zůstat.

Kapitola 3

Bristolská *Jednotka pro vyšetřování závažných trestných činů* řešila jeden z nejsledovanějších případů, s jakými se kdy setkala. Misty Kitsonová byla ještě před pár dny druhořadou celebritou, kterou národ znal jen jako manželku fotbalisty, která vyšňupala tolik kokainu, že si rozleptala nosní přepážku. Novináři se několik měsíců pídili po fotkách jejího nosu. Teď se stejně usilovně snažili zjistit, co se jí stalo v den, kdy odešla z protidrogové léčebny na druhém konci Somersetu a od té doby ji nikdo neviděl.

Policie pročesala celé okolí kliniky: vnikla do každého domu, do každého lesa, do každého chléva v okruhu tří kilometrů. Bylo to něco nevídaného – největší terénní pátrání, jaké kdy policie zorganizovala, a výsledek nulový. Žádné tělo. Žádná stopa. Misty Kitsonová jako by se vypařila.

Veřejnost byla fascinovaná nejen touto záhadou, ale i jednotkou, která měla vyšetřování na starosti. Lidé si JVZT představovali jako elitní tým: jako skupinu odhodlaných zkušených mužů, kteří do případu vkládají veškerou energii. Představovali si, že tito muži si na vyšetřování vyhradí veškerou mozkovou kapacitu, že mu zasvětit celý život, že se obětují případu. Obecně vzato měli pravdu: vyšetřovatelé vyvíjeli stoprocentní úsilí, aby Misty vypátrali.

Všichni kromě jednoho.

Jednomu vyšetřovateli dělalo značné problémy soustředit se na Misty. *Jeden* člen týmu zjišťoval, že bez ohledu na to, co by měl dělat, kolik času by měl snaze o nalezení Misty Kitsonové věnovat, se v duchu nedokáže orientovat jinak než dozadu. Zpět k jinému případu, zpět k vyšetřování, na němž pracoval o týden dříve. K vyšetřování, které teď měl uložit k ledu, aby se vrhl na něco jiného.

Tím mužem byl detektiv-inspektor Jack Caffery.

Inspektor Caffery byl v týmu nový, ale měl za sebou téměř dvacet let zkušeností, z nichž většinu získal na oddělení vražd londýnské metropolitní policie. Za celou tuto dobu mu nikdy nedělalo potíže odložit právě vyšetřovaný případ.

Jenže zároveň nikdy neřešil případ, který by ho děsil.

Alespoň ne tak jako Operace Norsko.

O půl deváté ráno, krátce po Blešině incidentu, seděl Caffery ve své potměšilé kanceláři v sídle JVZT, které stálo v bristolské čtvrti Kingswood, daleko od lomu číslo osm. Měl zatažené žaluzie, zamčené dveře a díval se na DVD.

Nahrávka zachycovala dva muže v neosvětlené místnosti jakéhosi opuštěného squatu. Oba muži byli běloši. Ani jednomu ještě nebylo třicet. První měl na sobě koženou sadomasochistickou kuklu na zip a byl do pasu nahý. Připravoval si nástroje a ukazoval je do kamery, která se soustředila na něj. Tomuto muži bylo dvacet devět let. Druhý muž byl rovněž do pasu nahý, ale ne z vlastní vůle. Byl v bezvědomí, omámený a vleže připoutaný k lavici. Nehýbal se. Tedy až do chvíle, kdy mu muž v kukle přiložil na krk pilu. V tu chvíli se začal pohybovat. Silně se začal pohybovat. Bylo mu pouhých devatenáct.

Toto video si v řadách policie získalo nechvalnou proslulost. Novináři o jeho existenci věděli a dali by všechno na světě, aby mohli aspoň kousek zhlédnout. Zachycovalo smrt a téměř kompletní uřezání hlavy Jonaha Dundase. Caffery tehdy do té místnosti dorazil pozdě – stačilo přijet o pár minut dřív a byl by Dundase zachránil. Většina policistů, kteří pracovali na Operaci Norsko, trvala na tom, aby byl vypnutý zvuk, když už se musí na tenhle záznam dívat. Ne tak Caffery. Pro Cafferyho byla zvuková stopa dalším zdrojem, kde může hledat odpovědi.

Nechal nahrávku běžet až k místu, kdy vpadl do místnosti a muž v kukle uprchl. Pak vrátil disk na začátek k pasáži, která ho zajímala: k prvním pěti minutám, během nichž byl Dundas v místnosti sám a přikurtovaný k lavici čekal na smrt. Caffery si přitiskl sluchátka na uši a přisedl si blíž k monitoru.

Název „Operace Norsko“ byl vybrán náhodně. Případ neměl s Norskem žádnou spojitost – všechny nitky vedly do Afriky. Muž v kukle – říkali mu „Strejda“ – realizoval uvnitř africké komunity v Bristolu svůj zločinný plán. Díky své chamtivosti, sadismu a šťastným náhodám vydělával na prastaré pověře této komunity – které se říkalo „muti“ neboli africká černá magie –, že některé části lidského těla lze použít k léčbě různých onemocnění a duševních poruch. Za posledních deset let se v celé Evropě vyskytlo pouhých osm podobných případů, takže pro britskou policii to bylo neprobádané území. Nakonec se však dozvěděli, že lidská hlava nebo přesněji hlava mladého muže, zvlášť pokud byla zaživa oddělena od těla, může mít v některých kruzích nesmírnou hodnotu. A to byla Dundasova smůla.